

Pikemalt ei olnud wanamehest enam näha ega kuulda; aga kaldalt kõlas rahwa ehmatuse hiljatus, rauges korruga waifi, et üksnes ohkamised ja palwed taewa poole tõusid. Igamees ootis südameahastuses ja kartuses, mis sest üleliig julguse tööst pidi tõusma.

Kas wanal kalamehel poega wai muud armsamat ligisugulast merel oli, kelle hääks tema seda tegi? — Ei olnud temal kedagi omaist ega sõbra ädaliste ulgas, waid teda kihutas üksnes armorikkas süda, kus sees selle mälestus elas, kes Saamaria mehe lugo meile tähendamise sõnas õppetuse märgiks oli jätnud. Dige ristiniimese ligemise armastus fundis auuwäärt wanameest ädalistele appi minna; lootus Sumalaabi peale karastas tema rammu ja kosotas tema julgust.

Natofese aea pärast kõlas laenete kohisemise wahelt ealitsemine, kisa ja üüdmine merelt kuuljate kõrwa kaldale; iljemine tõusid mõned mustad kogud laenetest nähtawale, kunni wiimaks wana Mägini kaldale jõudis ja tugewa kääga üht teise järele weest wäljatõstis. Kui puhkades natofe inge sai tõmbanud, kargas wanamees nest merde ja ujus kõit mööda laewa kerele taggasi, kus weel palju abiootajaid oli.

Hindrik Mägini oli seda kõie otsa, mis estanesel korral tema keha ümber seisis, laewa otsa külgi kinnitanud; sel wiisil oli temal wõimalik mito korda edasi tagasi ujuda, kunni Sumala abiga kõik ädalised laewalt said peastetud. Uga raske

jõu peale kaidaw töö oli wana meest nõnda wäsitanud, et tema otseski surno kaldale maha langes, ja sest tänamisest üht sõna ei kuulnud, mis igalt poolt temale anti. Esiotsalt ei pannud ükski teda tähele; külarahwal oli wäga suur rõem uppunud arwatud omaisi ja sugulasi elosalt nähes, kus sada küsimisi ja kostmisi: kuda ja mil kombel kõik sündinud? neile mahti ei annud abimehe järel waadata. Äkitselt tõusis kihin rahwa ulgas otseski sippelga pesas, sest üks oli kogemata wana kalamehe minestuses leidnud, ja arwas teda surnud olewa. Müüd tõsteti teda maast ja lanti kõrtsi, mis ligemal rannast oli kui küla. Ka teised mereädist peastetud inimesed olid senni kõrtsi warjole läinud, kunni neile kuitwe riideid toodi. Wana Hindrik akas soeas taas jälle toibuma. Igamees püüdis omaist kohast ädist peasnud inimesi rawitseda, siin anti neile kuitwad riided, muretseti soea rooga ja karastawat jooki, mis külmas wees tuimaks läinud kehadele uut rammu jagasid.

Kui rahwas parajalt ülemal räägitud kombel toimetamas oli, leidsid laewamehed ehmatades, et üks rikkas kaupmees alles puudus, kes wist lagund laewa kerele maha oli jäänud. Kui Hindrik Mägini seda wiletsust kuulis, oli tema wäsimus kui imewääl korruga lahkunud, tema kargas ismest püsti, kiskus ennast wägise meeste käest lahti, kes wasto tõrkudes teda ühel suul palosid: asjata tööt tegemata jätta, sest et kaupmees wistist lagund laewa kerega tülkis